

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **H.N.B.Ch.**, narozený dne ..., ev. č. x, státní příslušnost Vietnam,
t. č. v ZZC Balková, Balková 1, 331 65 Balková,
Zastoupen: JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 29. 8. 2018, č. j. OAM-178/LE-LE05-LE05-PS-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci advokátu JUDr. Ing. Jakubu Backovi, se přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a podle §

46a odst. 5 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena do 14.12.2018.

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný ve svém rozhodnutí fakticky zopakoval ve vztahu k odůvodnění ust. § 47 zákona o azylu vyhodnocení důvodnosti zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Toto je podle žalobce neakceptovatelné, neboť to nedostatečně reflektuje míru jeho protiprávního jednání a jeho pobytovou historii v České republice (dále jen „ČR“). Žalovaný podle žalobce pouze zopakoval zdůvodnění svého názoru na údajnou účelovost žádosti o mezinárodní ochranu, neboť žalobce se dopustil porušení povinnosti nikoliv zásadního charakteru, které nelze považovat za protiprávní jednání, jež by představovalo závazné porušení veřejného pořádku. Žalobce v domnění lepší ekonomické budoucnosti hodlal vycestovat z Vietnamu do Německa, ale poté, co byl českými správními orgány v řízení o správním vyhoštění poučen, že jeho jednání je nezákonné, a může mít za následek rozhodnutí o vyhoštění, dospěl k závěru, že jeho jedinou šancí je požádat o mezinárodní ochranu, domnívaje se, že obtíže ve Vietnamu mohou být relevantním důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu. Ačkoliv žalobce skutečně požádal o mezinárodní ochranu, nelze pouze z jeho nelegálního vstupu na území Schengenského prostoru a několikadenního nelegálního pobytu na území členských států vyvozovat, že by se jednalo o nespolehlivou osobu, u které nelze uvažovat o uložení zvláštních opatření. Samotná skutečnost, že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo motivováno hrozbou vyhoštění, podle žalobce nemůže být rovněž důvodem neumožnění uložení zvláštních opatření. Jakkoliv žalobce původně směřoval do Německa, byl seznámen se skutečností, že mu hrozí reálná hrozba zákazu vstupu na území celé Evropské unie (dále jen „EU“). Žalobce v současnosti nemá důvod vycestovat do Německa, protože by tím zcela minimalizoval své naděje na získání mezinárodní ochrany a citelně by si zkrátil dobu legálního pobytu v EU. S ohledem na absenci jakýchkoliv motivů pro maření řízení o udělení mezinárodní ochrany není důvod pochybovat o tom, že by žalobce řádně plnil své povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu, a názor žalovaného, podle nějž není možné o uložení zvláštního opatření uvažovat, je podle žalobce nesprávný.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že žalobce dle informace Policie České republiky (dále jen „PČR“) byl rozhodnutím ze dne 24.8.2018 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb. a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková (dále jen „ZZC“) za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že dne 21.8.2018 žalobce vstoupil na území SRN, byl na dálnici A17 kontrolován a zadržen, jelikož nebyl držitelem cestovního dokladu a vstoupil do Německa nelegálně. Dne 23.8.2018 byl na základě readmisní dohody předán do ČR. Při následné kontrole nepředložil žalobce žádný doklad totožnosti. Bylo zjištěno, že žalobce pobýval v ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu. V SRN při policejní kontrole dokonce uváděl různá data narození, tedy úmyslně uváděl jiné datum narození, aby byl německými úřady považován za nezletilého s cílem snazšího získání pobytového oprávnění. Proto s ním bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl zajištěn za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Žalobce nepožádal o mezinárodní ochranu bezprostředně po příjezdu do EU, nýbrž až po zadržení a v souvislosti s hrozícím výkonem správního vyhoštění, což nesvědčí o žalobcových tvrzených obavách. Během tohoto období se mohl volně pohybovat a dostavit se na příslušné orgány a požádat je o mezinárodní ochranu. Z toho žalovaný vyvozuje účelovost jeho žádosti o mezinárodní ochranu. U žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR i EU (v minulosti

zcela vědomě již tento narušoval, když na území EU vstoupil neoprávněně, využil k tomu služeb převaděčů a byl si přitom vědom, že je jeho cesta nelegální), dále při policejní kontrole se vědomě a záměrně vydával za nezletilého s tím, že tato skutečnost bude spojena s jistou výhodou. Jednání žalobce tak nedává dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení spolupracoval se správním orgánem a respektoval případné důsledky negativního rozhodnutí. Je zřejmé, že aby se žalobce vyhnul vyhoštění a setrval v ČR, využije jakékoliv možnosti, včetně vydávání se za nezletilého. Volba mírnějších opatření než zajištění je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření, a že uložení zvláštních opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žalobce na azylovém řízení. Existují-li skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel azylové řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (viz rozsudek NSS ze dne 10.10.2016 č.j. 7Azs 185/2016-23). Žalovaný odkázal i na rozsudek NSS ze dne 14.7.2017 č.j. 4Azs 105/2017-24, podle něhož „odůvodněný závěr o nezbytnosti stěžovatele zajistit sám z povahy věci vylučuje aplikaci zvláštních opatření. Pokud žalovaný svůj závěr o nezbytnosti zajištění stěžovatele důkladně odůvodnil a z jeho rozhodnutí je zjevné, že by v omezeném rozsahu se zabýval i možností aplikace zvláštních opatření, neshledal v tomto postupu NSS pochybení. Stěžovatel se mylí, když uvádí, že mu žalovaný přičítá některé skutečnosti dvakrát. Podle NSS se aplikace institutu zajištění a zvláštních opatření navzájem mohou vylučovat. Pokud je určitá okolnost vyhodnocena jako důvod pro zajištění, z povahy věci takové vyhodnocení v některých případech zároveň způsobuje, že zmíněná okolnost nemůže být využita ve prospěch aplikace zvláštních opatření. Žalovaný tedy nepřičítal stěžovateli jednotlivé okolnosti k tíži dvakrát, ale naopak vždy vysvětlil, že určitá skutečnost nasvědčuje nezbytnosti uložení zajištění a zároveň vylučuje aplikaci zvláštních opatření. Podle žalovaného v daném případě byly splněny tři podmínky dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to že žádost o mezinárodní ochranu byla podána v ZZC a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, neboť žádost podal žalobce až po zahájení správního řízení o vyhoštění a po svém zajištění, kdy již reálně hrozilo, že bude vyhoštění realizováno. Zákon podle žalovaného nepožaduje, aby byla najisto dána účelovost podané žádosti, ale předpokládá pouze existenci oprávněných důvodů vedoucích k domněnce o účelovosti takové žádosti. Podle žalovaného tím byla splněna i poslední podmínka pro zajištění žalobce podle daného ustanovení, tedy že cizinec mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve.

4. Součástí správního spisu je rozhodnutí PČR, Krajského ředitelství Policie Ústeckého kraje, ze dne 24.8.2018, č.j. KRPÚ-167969-21/ČJ-2018-040022-SV-ZZ, podle kterého byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., ve spojení s § 124 odst. 2 téhož zákona. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že dne 23.8.2018 byl žalobce hlídkou OPKPE Ústí nad Labem převzat od Německé policie na základě dohody mezi vládou ČR a vládou SRN o zpětném přebírání osob na společných státních hranicích. Z písemností předaných SRN bylo zjištěno, že žalobce byl kontrolován dne 21.8.2018 po bezprostředním překročení státní hranice z ČR do SRN ve vozidle Citroen na odpočívadle Heidenholz u dálnice A17. Nebyl držitelem cestovního dokladu a následně byl předán do ČR. Lustrací v informačních systémech PČR nebylo zjištěno, že by mu bylo vydáno vízum či povolení k pobytu v ČR. Při podávání vysvětlení dne 23.8.2018 žalobce uvedl, že v ČR pobýval jen po dobu tranzitu do Německa, které bylo jeho cílovou zemí. Z Vietnamu vycestoval 10.7.2018 dodávkou bez cestovního dokladu za pomoci převaděče, po dobu cesty několikrát přisedal a neví, přes které státy cestoval, pouze věděl,

že cestuje do EU, a věděl, že do zemí včetně ČR může cestovat jen s cestovním pasem a vízem. V Německu chtěl získat práci a pobyt. Na území EU nikoho nemá, celá jeho rodina žije ve Vietnamu. Uvedl, že ve Vietnamu žije jeho maminka a sourozenci a že do Vietnamu se může vrátit, že mu tam nic nehrozí.

5. Z úředního záznamu PČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 28.6.2018 vyplývá, že žalobce byl poučen o možnosti učinit prohlášení o mezinárodní ochraně dne 24.8.2018. Ze spisu je dále zřejmé, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 26.8.2018.
6. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, či je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat dříve. K tomuto závěru dospěl správní orgán na základě skutečnosti, že žalobce přicestoval do ČR, podle vlastních slov, pozemní cestou, tedy přes několik evropských zemí, přičemž přinejmenším jedna z nich musela být členským státem EU, a dále pokračoval přes celé území ČR až do Německa. O mezinárodní ochranu tedy nesporně požádat mohl, a to buď v ČR, nebo na území jiného členského státu EU, přes který do ČR cestoval. Požádal však teprve poté, co byl zadržen německou policií po nelegálním překročení hranice do Německa, po následném zahájení řízení o správním vyhoštění a po svém zajištění a umístění do ZZC. Tj. učinil tak teprve po určité době pobytu na území evropských států, kdy se mohl dostavit na příslušný orgán a požádat o mezinárodní ochranu. Žádost podal teprve tehdy, kdy se výkon jeho vyhoštění stal díky jeho zajištění reálným. Jeho jednání je tedy naprosto účelové. Je také zřejmé, že již v minulosti právní řád EU narušoval, když na území členských států vstoupil neoprávněně, bez cestovního dokladu, bez víza a bez jiného oprávnění k pobytu. V průběhu správního řízení o zajištění podle zákona o pobytu cizinců se vyjadřoval tak, že se může vrátit do Vietnamu, nic mu tam nehrozí a do ČR přicestoval pouze s cílem tranzitovat do Německa, kde si chtěl zajistit pobyt a práci. V žádosti o mezinárodní ochranu podané o pouhé dva dny později však již žalobce tvrdí, že má velký dluh, který není schopen platit, a proto může být ohrožen jeho život. Jde o skutečnosti, které by žalobci musely být známy již před jeho zajištěním, dokonce před jeho odjezdem z Vietnamu, pokud by byly pravdivé. Z jednání žalobce je tudíž patrné, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová, podaná pouze s cílem legalizovat pobyt a vyhnout se vyhoštění.
7. Z postupu žalobce je podle rozhodnutí žalovaného zřejmé, že proto, aby se vyhnul vyhoštění a mohl setrvat v EU, byť nelegálně, a případně mohl opětovně nelegálně vstoupit do Německa, které je jeho cílovou zemí, využije jakékoliv možnosti, včetně nezákonného vstupu s pomocí převaděčů, uvádění nepravdivých údajů o svém věku, či požádání o mezinárodní ochranu. Vzhledem k tomu, že cílem žalobce ve skutečnosti není ochrana před pronásledováním či vážnou újmou, jíž se ani neobává, nýbrž snaha vyhnout se zajištění a vyhoštění, aby mohl pokračovat do cílové země Německa, čímž by opětovně narušoval právní řád ČR i EU, byl by jeho propuštěním ze zajištění ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. V průběhu řízení vedeného OPKPE Ústí nad Labem bylo prokázáno, že žalobce se porušení veřejného pořádku dopouštěl již v minulosti, když se vědomě vyhýbal povinností spojeným s pobytem v ČR a v dalších státech EU, a na jejich území vstoupil neoprávněně a s pomocí převaděčů. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo dle žalovaného účinné. O neúčinnosti svědčí nejen ze strany žalobce soustavné nerespektování právního řádu a uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání. V průběhu řízení o

zajištění vedeného OPKPE Ústí nad Labem žalobce tvrdil, že mu v návratu do vlasti nic nebrání a nic mu tam nehrozí, po zajištění se však svému vycestování snaží zabránit právě žádostí o mezinárodní ochranu. Stejně tak se pokoušel oklamat policejní orgán, když se vydával za nezletilou osobu, a to s cílem vyhnout se zajištění a dosáhnout umístění v zařízení pro mladistvé, jak sám výslovně uvedl. Je tedy zcela zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Nelze proto rozumně předpokládat, že žalobce své jednání náhle změní a bude respektovat zvláštní opatření dle zákona o azylu, tím spíše, že jeho cílovou zemí je Německo. Správní orgán odkázal na rozsudek NSS v Brně sp.zn. 1Azs 349/2016, podle něhož účelem zvláštních opatření není pouze zajištění žalobce v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale i zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu.

8. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení výslovně uvedli, že nežadají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
9. Žalobu soud neshledal důvodnou.
10. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, který uvádí, že „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
11. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu, který uvádí, že „*ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany*“.
12. Veškeré námitky žalobce v dané věci se vztahovaly k tomu, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.
13. Soud předně uvádí, že při posuzování žalobních námitek vzal v úvahu, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: „*Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). (...) Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. (...). Onen základ v přijímací směrnici lze nalézt v bodech 15 a 20 její preambule, kdy zajištění má být výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na*

to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že „V případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení“; tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož je proto třeba vykládat eurokonformně.

14. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle odst. 2 tohoto ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
15. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento důvod zajištění byl reakcí na shora uvedený čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013.
16. Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl zajištěn z důvodu, že dne 21. 8. 2018 byl spolu s dalšími 24 vietnamskými občany zadržen německou policií na dálnici A17 jako spolucestující ve vozidle Citroen Jumpy bezprostředně po překročení státní hranice z ČR do Německa. Jelikož není držitelem cestovního dokladu a na území Německa vstoupil nelegálně, byl dne 23. 8. 2018 předán na základě readmisní dohody Policii ČR, OPKPE Ústí nad Labem. Při následné kontrole totožnosti nepředložil příslušníkům OPKPE Ústí nad Labem k prokázání své totožnosti žádný doklad a nebyl schopen prokázat ani oprávněnost pobytu na území schengenského prostoru. Z tohoto důvodu byl cizinec zadržen a eskortován na OPKPE Ústí nad Labem. Lustrací v příslušných evidencích nebyl k jeho osobě nalezen žádný záznam. Bylo tedy zjištěno, že jmenovaný pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu. Z tohoto důvodu s ním bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.
17. Dále soud uvádí, že byl žalobce rovněž zajištěn z důvodu, že žádost o mezinárodní ochranu si podal teprve tehdy, když byl zadržen policií a zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění.
18. Ze shora uvedených důvodů by dle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce skutečnosti, že porušoval právní předpisy ČR i Evropské unie, když svévolně neoprávněně pobýval

na území ČR i přinejmenším dalšího státu Evropské unie, konkrétně Německa, bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu, dokonce bez jakéhokoliv dokladu totožnosti. Své zákonné povinnosti spojené se vstupem a pobytem na území ČR a Evropské unie zcela ignoroval, a aby je obešel, využil služeb převaděčů a překročil hranice Evropské unie nelegálně. Následně neoprávněně pokračoval do ČR a dále na území Německa. Žalovaný tedy dospěl ke správnému závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy, a to nejen ČR, ale i dalších států Evropské unie, a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění.

19. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, čj. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: „Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.“
20. Soud dále k výše uvedené námitce uvádí, že správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, které odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, neboť žalobce nejenže vědomě nerespektoval právní řád ČR, ale také jednal zcela účelově. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v detenčním zařízení pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, a zároveň proto shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil. Případ žalobce, který nerespektoval právní řád ČR, porušil zákaz vstupu na území členských států EU, vede soud k jednoznačnému závěru, že existuje důvodná obava, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. S ohledem na shora uvedené tak mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu nebylo možné použít a zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.
21. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o azylu a se Směrnicí Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU a rozhodnutí lze považovat za zcela přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
22. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.
24. Součástí žaloby by návrh žalobce na ustanovení právního zástupce. Usnesením ze dne

13.9.2018 č.j. 17A 124/2018-17 byl zástupcem ustanoven JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát. Podle § 35 odst. 9 s.ř.s. byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování, doplnění žaloby) á 3.100,-Kč a náhrada hotových výdajů v paušální výši á 300,-Kč ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb. Tato částka byla zvýšena o 21% DPH. Částka bude vyplacena advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 19. října 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně